

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sprostował świadectwo pracy z dnia 1 września 2014 roku wydane powodowi Z. R. przez pozwaną (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w ten sposób, że:

a. w punkcie 3 podpunkt a w miejsce wyrażenia „rozwiązania umowy za wypowiedzeniem art. 30 § 1 pkt 2 kp” wpisuje wyrażenie: „rozwiązania umowy za wypowiedzeniem przez pracownika na podstawie art.30 § 1 pkt 2 kodeksu pracy”;

b. w punkcie 4 podpunkt h po wyrażeniu „wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze:” w miejsce wyrażenia „patrz załącznik” wpisuje wyrażenie „w okresie od dnia 18 marca 2014 roku do 30 sierpnia 2014 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne, wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) sporządzonej w G. w dniu 30 września 1975 roku, wymienione w załączniku nr 2 pkt 10 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U.2008.237.1656 z późn.zm.).”;

c. w punkcie 4 podpunkt j. po wyrażeniu „okresy nieskładkowe:” w miejsce wyrażenia ”2014-05-19...30” wpisuje wyrażenie „od 19 maja 2014 roku do 30 maja 2014 roku” (pkt. 1 wyroku);

Ponadto orzekając o kosztach zastępstwa procesowego Sad Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł z tego tytułu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Powód był zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. od dnia 18 czerwca 2013 r., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowca międzynarodowy cystern chemicznych

Powód wykonywał pracę o szczególnym charakterze polegającą na przewozie towarów niebezpiecznych wymagających oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r. stale i w pełnym wymiarze, przewożąc cysterną, w ramach swych obowiązków, niebezpieczne materiały chemiczne. Używana przez powoda cysterna nie była przystosowana do przewozu innego typu produktów, powód został zatrudniony jedynie w tymże celu i oprócz przewozu niebezpiecznych materiałów chemicznych nie wykonywał żadnych innych czynności.

Dnia 11 sierpnia 2014 roku spółka wysłała do powoda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. Przesyłka nadana przez stronę pozwaną uzyskała numer (...). Przesyłka ta nie została doręczona adresatowi. W dniu 1 września 2014 r. strona pozwana potwierdziła zwrot listu poleconego nr (...).

Powód, nie mając świadomości o wysłaniu ww. oświadczenia przez spółkę, dnia 13 sierpnia 2014 roku złożył wypowiedzenie umowy o pracę ze względu na osiągnięcie wieku uprawiającego go do nabycia prawa do emerytury dla niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uregulowanej w Ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, Dz.U. 2008 Nr 237, poz. 1656.

Z tego względu pozwana cofnęła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę powodowi pismem z dnia 13 sierpnia 2014 roku.

Dnia 1 września 2014 roku pozwana wystawiła powodowi świadectwo pracy, w którym w:

- pkt 3 - w części dotyczącej sposobu rozwiązania umowy o pracę, wskazano iż umowa została rozwiązana za wypowiedzeniem art. 30 § 1 pkt 2 kp w związku z przejściem na emeryturę. Świadczenie nie wskazywało, iż wypowiedzenie zostało złożone przez pracownika;

- pkt 4 lit. h. – w części dotyczącej okresu i wymiaru wykonywania pracy o szczególnym charakterze odsyłała do załącznika do świadectwa, w którym wskazano iż Z. R. wykonywał je w ściśle określonych okresach.

- pkt 4 lit. j. – dotyczącym okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty zawarto oznaczenie 2014-05-19...30.

W załączniku do świadectwa pracy wskazano, iż Z. R. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymienionych tam okresach. W dniu 5 września 2014 roku powód wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w sposób wskazany w petitum pozwu, jednakże pozwana nie uwzględniła żądania powoda.

Powyższe ustalenia Sąd poczynił na podstawie dokumentów oraz zeznań powoda. W szczególności ustalenia w zakresie wykonywania przez powoda pracy kierowcy cystern chemicznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wobec braku inicjatywy dowodowej ze strony pozwanej, Sąd poczynił w oparciu o zeznania Z. R..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo jest zasadne.

Sąd wskazał, że roszczenie powoda dotyczące sprostowania świadectwa pracy oparte zostało na podstawie art. 97 § 2¹ kp. W myśl tego przepisu, pracownik może w ciągu siedmiu dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu siedmiu dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do Sądu Pracy. Prawo pracownika do świadectwa pracy powstaje w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy i nie jest ono uzależnione od złożenia wniosku przez pracownika lub jego rozliczenia się z pracodawcą. W art. 97 § 2 kp. wyliczone zostały informacje, które obligatoryjnie powinny być zamieszczone w świadectwie. Zgodnie z tym przepisem powinny znaleźć się w świadectwie min. informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego.

Z w/w przepisów wynika, że powodowi przysługiwało roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie zamieszczenia w nim informacji, iż jego stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia złożonego przez pracownika z powodu uzyskania uprawnień emerytalnych oraz informacji dotyczących podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy, gdyż informacje te obligatoryjnie winny być zawarte w świadectwie, i co oczywiste, powinny odpowiadać prawdzie. Sąd miał przy tym na uwadze, że od treści w/w informacji zamieszczonych w świadectwie pracy zależy ustalenie uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego powoda, w tym uprawnień emerytalnych.

Kwestie dotyczące świadectwa pracy, w tym jego sprostowania są uregulowane zarówno w Kodeksie Pracy – art. 97 kp., jak również w akcie wykonawczym, wydanym na podstawie delegacji zawartej w tym artykule (art. 97 § 4 kp.) – rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i sprostowania (Dz. U. nr 60/96, poz. 282 ze zm.). § 1 ust. 1 rozporządzenia wymienia rodzaj informacji zamieszczanych w świadectwie pracy, niezbędnych do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i ubezpieczenia społecznego, w tym m.in. podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oraz okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty,

Wydanie świadectwa pracy, o treści precyzyjnie określonej w w/w rozporządzeniu, stanowi obowiązek pracodawcy, który winien być zrealizowany niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy (art. 97 § 1 kp.). Żądanie sprostowania świadectwa pracy aktualizuje się więc w sytuacji, gdy złożone przez pracodawcę oświadczenie wiedzy zawiera

informacje niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy lub też treść świadectwa jest niepełna, tj. nie obejmuje wszystkich elementów wymaganych na mocy w/w rozporządzenia. Tylko wydanie świadectwa zawierającego ewidentnie błędne informacje i niedokładności narusza zasadę rzetelnego i pełnego podawania w świadectwie pracy informacji wymaganych przez prawo. Weryfikacja świadectwa następuje zatem jedynie z punktu widzenia zawartych w nim informacji dotyczących stosunku pracy łączącego strony, pod kątem ich prawdziwości i pełności.

Sąd wskazał, iż jak wynika z ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, pozwany dostarczył powodowi świadectwo pracy w dniu 1 września 2014 roku, czym wypełnił dyspozycję normy art. 97 § 1 kp. Powód kwestionował treść świadectwa pracy w zakresie:

- pkt 3 - w części dotyczącej sposobu rozwiązania umowy o pracę,
- pkt 4 lit. h. – dotyczącego okresu i wymiaru wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze
- pkt 4 lit. j. – dotyczącego okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty

W ocenie Sądu wnosząc o sprostowanie świadectwa w zakresie sposobu rozwiązania umowy o pracę, powód w istocie dążył do wskazania strony, która dokonała rozwiązania umowy, a także sprecyzowania okresu nieskładkowego i wpisania, iż wykonywał pracę w szczególnym charakterze bezpośrednio w treści świadectwa pracy oraz że wykonywał ją stale i w pełnym wymiarze. Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była zatem okoliczność, czy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło przez powoda czy przez pozwaną spółkę, ustalenie dat okresów nieskładkowych oraz zadośćuczynienie wymaganiom rozporządzenia w zakresie umieszczenia informacji o pracy w szczególnym charakterze bezpośrednio w świadectwie pracy a także informacji dotyczącej stałego i pełnego wymiaru jej wykonywania.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie, pracodawca złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, wysyłając je na adres powoda, podczas gdy ten nie wiedząc o tej okoliczności, udał się do oddziału spółki gdzie również złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. Ze względu na to pracodawca uznał za celowe cofnięcie swego oświadczenia o wypowiedzeniu, co uczynił skutecznie. Oświadczenie o wypowiedzeniu nie dotarło do powoda - nie zapoznał się zatem z jego treścią, w przeciwieństwie do oświadczenia o cofnięciu wypowiedzenia, o czym powód został skutecznie poinformowany (art. 61 § 2 kc., tak: SN w wyrokach z dnia 22 lutego 1952 r., sygn. akt C 44/52, z dnia 3 listopada 1955 r., sygn. akt III CR 1562/54, por: SA w P. w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt I ACa 916/06).

Samą prawidłowość wypowiedzenia umowy należy oceniać na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp., który przewiduje rozwiązanie umowy na mocy oświadczenia jednej ze stron stosunku pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy o pracę jest dopuszczalne, jeżeli tak stanowi przepis prawa. Na podstawie art. 32 § 1 kp. dopuszczalne jest wypowiedzenie umowy zawartej na okres próbny i na czas nieokreślony. Wypowiedzenie umowy zawartej na czas określony jest natomiast możliwe, jeżeli łącznie spełnione są dwa warunki: jest ona zawarta na okres dłuższy niż 6 miesięcy oraz strony przy jej zawieraniu przewidziały dopuszczalność rozwiązania tej umowy za 2-tygodniowym wypowiedzeniem (art. 33 kp.). W przedmiotowej sprawie umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami w pkt 1 lit. 5 zawierała informacje możliwości rozwiązania umowy z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, strony przewidywały możliwość rozwiązania umowy przez siebie zawartej przed końcem okresu na jaki została zawarta, powód skorzystał z tej możliwości a ponadto strona pozwana również próbowała złożyć powodowi oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę na czas określony, co potwierdza tylko założony przez Sąd zamiar stron wyrażony w umowie.

Nadto Sąd I instancji wskazał na pogląd judykatury wyrażony m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 maja 2000 roku w którym podniesiono, iż wystarczającą przesłanką do wypowiedzenia umowy o pracę jest decyzja pracownika o przyjęciu statusu emeryta (sygn. akt. III APa 2/00, OSA Nr 1/2002, poz. 4). Wobec

powyższego z powodu podania przez powoda tej właśnie przyczyny w wypowiedzeniu złożonym pozwanemu przesądza jednoznacznie o prawidłowości dokonanego wypowiedzenia i należy je uznać za zgodne z prawem.

Sąd zauważył przy tym, iż celem przysługującego pracownikowi roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy nie jest podważanie zasadności zawartych w nim treści, a jedynie korekta ewentualnych niezgodności jego zapisów z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadectwo pracy jest oświadczeniem wiedzy, a nie woli. Nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia. Nie zawiera ono elementów ocennych, a jedynie fakty wskazane w przepisie art. 97 Kodeksu pracy (por. wyrok SA w Warszawie, z 25.02.1997 r, III Aua 897/97, Apel. W-wa, 98/1/4, SN w wyroku z dnia 2.06.2006, I PK 250/05, Mon. Pr. Pracy 2006/9/491, SN w wyroku z dnia 17 maja 1996 r, I PRN 40/96, Prok. I Pr. 96/10/58). W toku postępowania dowodowego na podstawie zeznań powoda ustalono, iż Z. R. został zatrudniony jako kierowca cystern chemicznych przewoził towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r., które to prace należą do kategorii prac o szczególnym charakterze i wymienione zostały w pkt 10 załącznika nr 2 wykazu prac o szczególnym charakterze do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, (Dz.U. 2008 Nr 237, poz. 1656) a także, że prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż jego cysterna nie była przystosowana do przewozu innego typu produktów a on nie został zatrudniony przez pozwanego w innym celu i nie wykonywał innych obowiązków.

Jak ustalono, stosunek pracy powoda został rozwiązany w trybie art. 30 § 1 pkt 2 kp. przez powoda z względu na osiągnięcie wieku uprawniającego do świadczeń emerytalnych z w/w ustawy, oznaczenie okresów nieskładkowych było nieczytelne, a informacje dotyczące pracy o szczególnym charakterze i zarazem niezbędne do uzyskania uprawnień emerytalnych były zawarte w załączniku zamiast w świadectwie pracy, ponadto świadectwo nie zawierało informacji o fakcie, iż powód wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze wobec tego Sąd sprostował świadectwo pracy w przedmiotowym zakresie.

Jednocześnie wobec treści pisma Poczty Polskiej wskazującej na potwierdzenie odbioru przez stronę pozwaną w dniu 1 września 2014 r. zwrotu listu poleconego nr (...) brak było jakichkolwiek podstaw aby uwzględnić stanowisko Państwowej Inspekcji Pracy w tym przedmiocie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając obowiązek ich zwrotu od pozwanej Spółki, jako strony przegranej na rzecz powoda Z. R.. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 60 złotych (§ 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013.490).

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie pkt. 1 b i c wyroku oraz pkt. 2 wniosła pozwana spółka.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1. brak rozpoznania istoty sporu w zakresie objętym pkt 1 b i c pozwu oraz pkt 2 zaskarżonego wyroku poprzez brak rzeczywistego rozstrzygnięcia w zakresie zasadności uznania przerw w związanych z cyklem wykonywanych obowiązków służbowych pracy za okres wykonywania pracy w szczególnym charakterze. Poza sporem było bowiem, iż powodowy kierowca taką pracę wykonywał. Spór w niniejszej sprawie dotyczy jedynie ustalenia czy za okres świadczenia pracy w szczególnych warunkach winien zostać cały okres od dnia 18 marca do 30 sierpnia 2014r. czy tylko dni, w których powód faktycznie przewoził towary niebezpieczne,

2. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez Sąd I instancji w szczególności poprzez brak w uzasadnieniu wyroku:

a) jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie rzeczywistych dat wykonywania przez powoda czynności przewozu towarów niebezpiecznych;

b) wyjaśnienia podstawy prawnej sprostowania w zakresie formy zapisu zastosowanego w pkt. 4 h i j. świadectwa pracy wystawionego przez (...) Sp. z o.o.;

3. naruszenie art. 6 kc i 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie przez sąd granicy swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez:

a) pominięcie twierdzeń pozwanej dotyczących ściśle określonych dni, w których odbywała się praca powoda;

b) uznanie za udowodnione wyłącznie w oparciu o twierdzenia powoda, którym pozwany zaprzeczył, iż prace w szczególnych warunkach wykonywane były przez cały okres zatrudnienia w sytuacji, gdy pozwany w treści świadectwa pracy, jak również odpowiedzi na pozew wskazał, iż w jego ocenie wykonywane były one jedynie w poszczególne dni wskazane w załączniku do świadectwa pracy.

c) oparcie rozstrzygnięcia w sprawie wyłącznie o twierdzenia powoda;

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wydano zaskarżony wyrok;

4. naruszenie art. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych poprzez uznanie, że za pracę w szczególnych warunkach uznaje się również przerwy czasu pomiędzy faktycznie wykonywanymi przewozami;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegające na bezzasadnym uznaniu, że powód wykonywał obowiązki kierowcy cystern chemicznych i przewoził towary niebezpieczne stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o oddalenie powództwa w zakresie sprostowania świadectwa pracy powoda w punkcie 4 podpunkt h oraz punkcie 4 podpunkt j; alternatywnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji oraz postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wedle norm przepisanych.

Pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

We wniesionej apelacji skarżący wywiódł jako zasadniczy zarzut dokonania przez Sąd Rejonowy dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego, czego skutkiem były błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na naruszenie prawa materialnego - art. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych - a także wynik rozstrzygnięcia. W szczególności skarżący zaznaczył, iż Sąd nie rozpoznał istoty sporu, przez brak rzeczywistego rozstrzygnięcia w zakresie zasadności uznania przerw w związanych z cyklem wykonywanych obowiązków służbowych za okres wykonywania pracy w szczególnym charakterze. W ocenie apelującego Sąd wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia powoda bezzasadnie uznał, iż prace w szczególnych warunkach wykonywane były przez powoda przez cały okres zatrudnienia, podczas gdy pozwany wskazywał, iż wykonywane były one jedynie w poszczególne dni wskazane w załączniku do świadectwa pracy. Tym samym zdaniem skarżącego powód wykonywał obowiązki kierowcy cystern chemicznych i przewoził towary niebezpieczne, jednakże nie robił tego stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu odwoławczego tak sformułowanego zarzutu nie sposób podzielić. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie można bowiem poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne

są wadliwe. Niezbędne jest wskazanie konkretnych przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie dokonanych ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, oraz jakich uchybień sąd dokonał uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Analizując treść złożonej przez stronę powodową apelacji, należy stwierdzić, iż skarżący nie zdołał skutecznie wykazać przyczyn, które dyskwalifikowałyby możliwość uznania dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych za prawidłowe. Samo przeświadczenie skarżącego, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należało ocenić w sposób odmienny, co w efekcie skutkowało winno dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych - nie może być uznane za wystarczające dla stwierdzenia naruszenia przez Sąd treści art. 233 § 1 k.p.c.

Z tego względu Sąd Okręgowy podziela konstatację Sądu pierwszej instancji, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do uznania zasadności wniesionego powództwa. Zarzuty apelującego dotyczą kwestii, które zostały przez Sąd Rejonowy w sposób obszerny i szczegółowy wyjaśnione. Sąd meriti każde z roszczeń omówił i wskazał, z jakich powodów zgłoszone żądania musiały zostać uwzględnione. Sąd Okręgowy poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne w pełni podziela. Znajdują bowiem one odzwierciedlenie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązującym porządku prawnym. Natomiast pozwany przedstawia argumentację, której nie sposób podzielić, ponieważ brak ku temu legalnych podstaw.

Przede wszystkim, zdaniem Sądu Okręgowego nieuprawnioną jest sugestia apelacji, iż nie sposób uznać całego okresu zatrudnienia powoda za pracę w szczególnym charakterze, gdyż specyfika pracy kierowcy międzynarodowego polega na tym, iż po okresach świadczenia pracy następowały przerwy wynikające z ustawy o czasie pracy kierowców, jak również z uwagi na maksymalny miesięczny wymiar pracy. Wobec tego powód pracował w ten sposób tylko w stricte określone dni, wskazane przez pozwanego w załączniku do świadectwa pracy.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. Załącznik nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych w pkt 10 wykazu wskazuje, iż pracą o szczególnym charakterze jest praca kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r. Z kolei art. 3 ust. 5 powoływanej ustawy o emeryturach pomostowych stanowi, iż za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy prace, o których mowa w ust. 3.

W świetle ugruntowanego orzecznictwa brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, zgodnie z sugestiami apelacji, iż praca w szczególnym charakterze to praca wykonywana stale (codziennie) w pełnym wymiarze bez żadnych, chociażby uzasadnionych przerw w wykonywaniu transportu towarów niebezpiecznych.

W świetle uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2012 r. I OPS 4/12 ONSAiWSA 2013/2/24, LEX nr 1226997, Prok.i Pr.-wkł. 2014/2/51 w postępowaniu o umieszczenie pracownika w ewidencji pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o której mowa w art. 41 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), za pracownika wykonującego prace o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych, może być uznany pracownik, który wykonując prace o szczególnym charakterze, wykonuje także inne dodatkowe czynności wskazane przez pracodawcę w ramach świadczenia pracy.

Powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 września 2014 r. III AUa 270/14 LEX nr 1515279 zgodnie z którym za pracownika wykonującego pracę o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 5 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, może być uznany pracownik, który wykonując pracę o szczególnym charakterze, wykonuje jeszcze inne dodatkowe czynności wskazane przez pracodawcę w ramach świadczenia pracy (użyty w powołanym przepisie "pełny wymiar czasu pracy" - oderwany od stałości - odniesiony jest tu wyłącznie do czasu pracy określonego w umowie o pracę).

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2011 r. I OSK 510/11 LEX nr 1131510 z kolei wskazano iż sformułowanie "W pełnym wymiarze czasu pracy" (art. 3 ust. 5 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych) nie oznacza, że praca określonego rodzaju ma być wykonywana "stałe", czyli w ramach dobowej miary czasu pracy pracownik ma wykonywać wyłącznie dany rodzaj pracy. Kryterium wskazującym na wykonywanie pracy "w pełnym wymiarze czasu pracy" stanowi wykonywanie w ramach dobowej miary czasu pracy, odpowiadającej pełnemu etatowi, rodzaju pracy zaliczonej do prac o szczególnym charakterze jako podstawowego obowiązku pracownika. Zatem praca zaliczona do pracy o szczególnym charakterze musi należeć do podstawowych, a nie ubocznych, sporadycznych obowiązków pracownika.

"Pełny wymiar czasu pracy" w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych z 2008 r. odnosi się do czasu pracy określonego w umowie o pracę pracownika zatrudnionego na stanowisku mechanika lotniczego, nie zaś do czynności związanych z bezpośrednią obsługą potwierdzającą bezpieczeństwo statków powietrznych na płycie lotniska, stanowiących tylko część obowiązków mechanika lotniczego. Względy interesu publicznego - bezpieczeństwa w ruchu lotniczym - wymagają, aby czynności związane z bezpośrednim przygotowaniem maszyn do lotu wykonywały osoby o wysokiej sprawności psychofizycznej, która ulega naturalnemu obniżeniu wraz z wiekiem. Nie ma zatem znaczenia, czy w zakresie obowiązków pracownika mieszczą się jeszcze czynności nie związane z bezpośrednią obsługą statków na płycie lotniska. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 16 listopada 2010 r. III SA/Lu 235/10 LEX nr 656447.)

Tym samym w przypadku prac o szczególnym charakterze definicja kładzie nacisk nie na ciągłość i stałość wykonywania zadań o charakterze szczególnym, lecz na szczególną odpowiedzialność pracownika, związaną z wykonywanymi czynnościami. W tym przypadku dominującą rolę odgrywa raczej czynnik interesu publicznego - ochrony innych osób przed niebezpieczeństwem związanym z faktem, że pracownik, który wykonuje te szczególnie odpowiedzialne czynności może nie mieć już należytej sprawności psychofizycznej, ze względu na jej naturalne obniżenie podyktowane wiekiem. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 maja 2014 r. III AUa 1850/13 LEX nr 1463774).

Bezwzględnie zatem - skoro powód był zatrudniony na stanowisku kierowcy międzynarodowego cystern chemicznych w pełnym wymiarze czasu pracy i w ramach stosunku pracy tylko na takim stanowisku pracował, zaś przerwy w pracy wynikały ze specyfiki wykonywanego przez niego zawodu tj. wprost z przepisów o czasie pracy kierowców i maksymalnego wymiaru czasu pracy narzuconego przez tą ustawę i kodeks pracy - brak podstaw do uznania, że powód nie pracował w ramach całego zatrudnienia stale w pełnym wymiarze w szczególnym charakterze. Przerwy w pracy narzucone przepisami bezwzględnie obowiązującymi, podobnie jak urlop wypoczynkowy, nie wpływają bowiem na charakter pracy kierowcy cystern, nie powodują, że pracownik przestaje pracować w pełnym wymiarze czasu pracy, a co za tym idzie nie mogą stanowić asumptu do uznania, iż nie pracuje on w pełnym wymiarze w szczególnym charakterze. Tym samym ustalenia Sądu Rejonowego w tym przedmiocie prowadzące do sprostowania świadectwa pracy powoda w tym właśnie zakresie były ze wszech miar prawidłowe.

Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje powołane przez skarżącego orzecznictwo, a w szczególności wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach - z dnia 5 kwietnia 2013 r. w sprawie III AUa 2438/12 oraz z dnia 24 maja 2013 r. II AUa 473/13. W pierwszym z wyroków podniesiono, że: „praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). (...) Na gruncie utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika

obowiązuje taki wymiar czasu pracy). Tym samym, trafnie uznał Sąd I instancji, że z uwagi na brak wykazania młodocianej pracy pełnym wymiarze czasu, a jedynie przez 3 dni w 6 dniowym tygodniu pracy, okres od 1 września 1966 r. do 30 czerwca 1969 r. nie stanowi pracy w szczególnych warunkach”. Z kolei w drugim z powołanych orzeczeń wskazano, iż „zapis § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wskazywał, iż świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem abstrakcyjnym i musi znajdować oparcie w posiadanej przez zakład pracy dokumentacji, a w konsekwencji może być przez te dokumenty weryfikowane”.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż powołane orzecznictwo nie może wywołać spodziewanych przez skarżącego skutków procesowych, gdyż po pierwsze, odnosi się do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), a nie załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, po drugie zaś dotyczy stanu faktycznego nie adekwatnego do sprawy niniejszej. W związku z tym nie może być pomocne dla wykładni i zastosowania przepisów na gruncie rozpatrywanego przypadku.

W ocenie Sądu II instancji prawidłowym było też sprostowanie przez Sąd Rejonowy świadectwa pracy w zakresie formy zapisu zastosowanego w pkt. 4 j. świadectwa pracy wystawionego przez (...) Sp. z o.o.;

Zgodnie z art. 97 § 2 zd. 1 kp w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Obowiązek wystawienia właściwego świadectwa pracy jest elementem treści stosunku pracy; niedopełnienie przez pracodawcę tej powinności rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą względem pracownika. (wyrok SN 2011.05.12 I PK 203/10 LEX nr 896451) Świadectwo pracy jest dokumentem, który ma potwierdzać zdarzenia i czynności w znaczeniu faktycznym. (wyrok SN 2009.12.15 II PK 156/09 M.P.Pr. 2010/9/477-479). Szczegółowa treść świadectwa pracy została określona dodatkowo w § 1 rozporządzenia w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. Zgodnie z tym przepisem w świadectwie pracy należy umieścić także informacje dotyczące między innymi: wymiaru czasu pracy pracownika w okresie trwania stosunku pracy; urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy; okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielenia; wykorzystanego urlopu wychowawczego; liczby dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie zgodnie z art. 92 k.p., w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy; wykorzystania w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 k.p.; okresu, za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 k.p.; okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty. Tym samym treść świadectw pracy jest ściśle reglamentowana, a zawarte w nim informacje winy mieć charakter ścisły i czytelny. Wykluczoną jest więc jego taka redakcja, która mogłaby budzić wątpliwości co do znaczenia poszczególnych zdarzeń czy czynności o znaczeniu faktycznym. Wszelkie nieścisłości czy nieprawidłowości w tym zakresie również podlegają prostowaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego zapis w świadectwie pracy powoda wskazujący w punkcie 4 podpunkt j. po wyrażeniu „okresy nieskładkowe:” adnotację ”2014-05-19...30”, może budzić uzasadnione wątpliwości co do jego treści. Zapis w tym kształcie nie rozstrzyga czy chodzi w nim o pojedyncze dni czy też okres, nie wiadomo też czy chodzi w nim o wskazanie konkretnej daty, a jeśli tak to której. Wskazana redakcja budzi także wątpliwości co do tego, czy poprzez takie określenie nie powstał błąd literowy. Wobec tego zastąpienie wskazanego zapisu wyrażeniem precyzyjnym „od 19 maja 2014 roku do 30 maja 2014 roku” było konieczne, jako usuwające wszelkie wątpliwości w tym przedmiocie.

Reasumując - w kontekście powyższych rozważań - Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja w całości jest chybiona i jako taka nie może się ostać. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie i trafnie wywiódł, iż zgłoszone przez powoda żądanie sprostowania świadectwa pracy zarówno

w zakresie sprecyzowania okresu nieskładkowego i wpisania, iż wykonywał pracę w szczególnym charakterze bezpośrednio w treści świadectwa pracy oraz że wykonywał ją stale i w pełnym wymiarze, należało uwzględnić. Zaskarżone rozstrzygnięcie odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania za II instancję Sąd orzekł na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 11 ust.1 pkt.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 490).